

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Έτος χίλια όκτακόσια κι' έννεήκοντα έπτά,
παταράκα Στρατοπέδιον και πλημμύρ' από λεπτά.

Τετάρτη του Μαΐου κι' εικοστή
και πρόσκλησις των Άγγλων δεσπότη.

Πάντος πεντακόσια κι' έννεήντα ένα,
ζέστη, μούχλα, σάχλα, κι' όλα σιχαμένα.

Μιά γιορτή λατρευτή.

Χαίρει κόσμος μεγάλος και λαός με καρδιά
στη γιορτή του Σμολένσκη, στο Σμολένσκη τη σκόλη,
και γι' αυτόν άλλαζ'ουν του Στρατού τ'α παιδιά,
που κοντά του των Τούρκων δεν τ'άτρομαζε βόλι.

Κι' αν γυριζ' ή Πατρίδα ξεμαλλιάρα με βόγγους
στα βουνά και στους λόγγους,
για τιμή 'στην 'ντροπή της και 'στον πόνο βοτάνι
τό πανέροιο παιδί της, ό Σμολένσκη της φθάνει.

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σίρεις πώς ή Βασιίσσα των Άγγλων ή κλεινή,
κυρούλα μας τρανή,
ήφίτος άπεράσις να κάμ' Ίουβιλίον
και λίν πώς άντιπρόσωποι θα πάνε Βασιλείων.
Άλλ' όμως δεν έξήσασε κι' έμας τους συγγενείς,
που τās μεγάλας νίκας μας δεν έδριψε κανείς,
και μίσα 'στα τραγμάτα των τελευταίων εκείνων,
που τώρα τον Ίουνιον θα γίνουν 'στο Λονδίον,
πνάνει και γράφει μιά γραφή
μ' ευγένεια κι' άνατροφή
να πάη κι' ό Διάδοχος του Ξακουστού μας Θρόνου
και 'στη μαμμίτα μας να πη ενά ζήσης και του χρόνου».
Και τούτο τό διαβήμα της κραταιάς 'Ανάσσης
ές τās παρούσας μέλιτια του κράτους περιστάσεις
και πάλιν τās 'Ελληνικάς έξήψε φαντασίας
κι' ως γεγονός νομίζεται μεγάλη σημασίας.
Κι' ένα σπουδαίον πρόσωπον, πούχει σπουδαίας σχέσεις,
προχθές τό βράδυ μούλεγε 'στ' αυτό μου τό και τό,
πως βιλτιούτ' έπισοθητός ή των πραγμάτων θέσις
και κ'ητι μίγα θα συμβή και κάο δυνατό.

Κι' ένας άλλος διπλωμάτης
ευγένειας λεπτοτάτης,
όπου δεν του φεύγει νέα,

μούλεγε «μόν σήρ άμι.
'πηρε όρομο σάν και πρώτα
της 'Ελλάδος ή τιμή.»

Κι' ένας τρίτος, Περικλίτο,
μή της ώρας στιβαλίτο
μ' ιδιόβουλιωσ' ευγένως
πώς δεν είναι παίζει γίλα
τό τοιούτον γεγονός,
και θα γίν' ειρήνη τρέλλα.

Κι' άλλος τέταρτος επίσης
σάν τους άλλους κάμ' ήλ φθ,
μή μεγάλας διαχύσεις
μούπε τούτο τό κρυφθ,
πώς αν γίνη, καθός λίνε,
τό ταξίδι του Λονδίου,
ίσως πάρωμα, καυμίνε,
τήν γραμμήν του Βερολίου.

Και καθών τοιούτους θούλλους
από πρόσωπα 'ψηλά,
έπλα τότε προς τους φίλους
πώς τήν έχομα καλά,
κι' ίκέι πούδνα με βία του σπητιού μου τ'α μπασούλα
και θα τ'όκοκα κομπόυσε
πριν ιδώ Νιζάμη μούρη,

μέλις έμαθα πώς τώρα της 'Αγγλίας ή κυρούλα
'στό λαμπρόν 'Ιωβιλαίον τόν Διάδοχον καλεϊ,
ίψηθύρισα μονάχος «Ξαναλούστα, Φασουλή»,
και 'Ξαναλούσα τὰ σκυήν, και μ' έπήρανε τὰ γίλοια
κι 'Έλεγα 'στην Φασουλίνα και 'τόν Έγκούλ και 'τά μωρούλια:
«Βρέ παιδιά, μήν κάνετ' Έτσι, θά τελειώση τὸ κακό,
'πήρε δρόμο σάν και πρώτα τῶν Ρωμηῶν τὸ ριζικό,
κι 'ὁ Διάδοχος θ' ἀφήση και στρατούς και μονήριστα
και θά πάη με τούς ἄλλους 'ὅτ'ης μαμμίτσας του τὴν φίστα».

Κι' ἔφωναξαν τὰ μωρά :
«τί χαρά μας, τί χαρά.»
Πλήν ἔχαίριτο πολύ
κι' ἡ κυρία Φασουλή,
συμφωνῶνι δὲ κι' ἔκεινη
και δὲν ἔπαυε νὰ κρίνη

τὴν σκληρότητα τὴν πρώτην πῶς θ' ἀφήσουν αἱ Δυνάμεις
και πῶς κάτι θὰ μάς φέξη με τὴν φίστα τῆς προμάμμης.

Π. — Τί χαρά μας, τί χαρά,
Φασουλή μου φουκαρά.
"Έχει σάν κι' ἔμας κανεῖς
τίτοιους φίλους συγγενεῖς,
πού και μίς 'στῆς συμφορῆς μας μίξ στιγμὴ δὲν μάς ξεχά-
κι 'ὄλο σφίγγονται μεγάλας τοιμωμῆς νὰ μάς κάνουν; [γουν
ἔβρεις τί θὰ 'πήρ, τσιρούτη,
μίς 'ὅτ'η συμφορά μας τούτην,
πού καθεῖς μάς πάει κόντρα,
νὰ μάς προσκαλοῦν 'ὅτ'η Λόντρα ;

Ἐβρεις τώρα, βρέ σκληρῆν,
πού 'σηκώθης 'στό πεδάρη,
και σκοπεῖσαι νὰ τὸ στρίψης και νὰ πάρης τὰ βουὰ
γῆ νὰ φύγης τὰ δεινὰ,
τί σημαίνει μια τίτοχη τῶν 'Εγγλέϊων τοιμωμῆς ; ...
ζήτω ζήτω τῆς μαμμίτσας... νὰ μάς ζήση χίλια χρόνια.

Φ. — Κύττα κύττα τοῦ Λονδίνου
τῆς παρῆταις, φωνακλά,
ἡ δὲ πρόσκλησις 'Εκείνου
'στους Ρωμηούς ντεκαλλὰ φ.

Κάθε σκυῖος ἀνατρίτω,
και τὸν πρώτο Στρατηλάτην
μὲς 'στοῦ Βούγιχαμ τὸν βλίτω
τὸ τρικουβερτο Παλάτι.

Γύρω γύρω 'στό τραπέζι
τρῶν 'Εγγλέϊκας, τρῶν 'Εγγλέϊοι,
και τὸ πρώτον 'Αι-Λαίφ
μὲ τὴν Δούμισσα τοῦ Φάιφ.

Μίς 'ὅτ'α μάτια τὸν κυττοῦν
κι' ὄλοῖνα τὸν 'ρωτοῦν
πῶς γίνθηκαν ἡ μεγάλας
τῶν 'Επιτελῶν φουγάλας.

Ποῖα σοβαρὰ σκηνὴ ! ...
μὲ τὸ σῆμα και τὸ νῖ
τοῦ Τζῶν Μπούλ ἀκούν τὰ βῶδα
πῶς τὸ 'βαζάκι 'ὅτ'α πόδα.

Σιωποῦν ἑκατακτοῖ
κι' ὅταν ἔρχονται κι' ἔκει,
πού 'σωθήκανε κι' ἔκειναις

ἡ περιημῆς ἡ χῆναις
ἀπὸ τούς 'Επιτελεῖς
και τούς πρώτους τῆς Αἰλήθης,
οἱ Τζῶν Μπούλ ἀποθαυμάζου
κι' ὄλοι «Σ π λ ἱ ν τ τ ε» ἀλαλάζου.

Σ π λ ἱ ν τ τ λέγει κι' ἡ προμάμμη,
και μ' ἔμειναν πολλὰν
βεβαιῶ πῶς θὰ συνδράμη
τῶν ὁρμηῶν τὴν φυλήν.

Κι' ὡς καθῆκον μας τὸ κρίνου ἀνδρὲς ἐπιστήμου γνώμης
πῶς ἰσόσαμε τῆς χῆναις,
ἀφοῦ μάλιστα κι' ἔκειναις
ἔσωσαν ποτὶ τὸ μέγα Καπιτώλιον τῆς Ρώμης,
κι' ἕνας Λόρδος, Περικλίτο, μὲ μίξ κόκκινη βιλλὰδα
τὸν 'ρωτᾷ και γιὰ τὴν Λόρδο, πού θὰ πῆση 'ὅτ'η Ἑλλάδα,
τὸν 'ρωτοῦν και δι' ἔκεινο, τὸ καυμένο τὸ Ζανὸ,
τὸ σκυλὶ τοῦ Νικολάου, πού τὸ πῆσαν ζωντανὸ,
κι' οἱ Νιζάμῆδες τὸ σέρνου μίσα 'ὅτ'η Θεσσαλονίκη
και φωνάζου νίκη νίκη.

"Αχ ! αὐτὸ δὲν εἶχε τύχη σάν τῆς χῆναις, σάν τῆς πάπταις,
και σωτήρα δὲν εἴρηκε μίς 'στοῦ Λομοκού τῆς τάπταις,
δὲν ἔγνωρίζε τὸν τόπο,
δὲν εἰξέυρε πῶς τοῦ 'φάνη,
και δὲν μπόρεσε μὲ τρόπο
ὑποχώρησι νὰ κάνη,
ὅταν ὑπερφαλαγγίσθη
και σκληρῶς αἰχμαλωτίσθη.

Τώρα μόνο μίς 'στους Τούρκους θὰ σπαράξη και θὰ τρέμη,
πιθανὸν νὰ γίνη Βαβύρια 'στοῦ Σουλτάνου τὸν ὄντα,
ἴσως ἔμως κι' ὁ Σουλτάνος νὰ τὸ στείλῃ 'στό χαρμί
κάθε Βαλχῆδὲ μ' ἔκεινο μίρα νύκτα νὰ γλεντᾷ.

Τὸ καυμένο τὸ Ζανὸ,
τὸ χαδῆμένο σκυλὶ,
μὰς τὸ πῆσαν ζωντανὸ
και τὸ 'λάφταν πολλοί.

Κι' ἕκατὸ φορεῖ μακαρὶ
μίς 'ὅτ'α τόσα ἔφαγκα
νὰ μίς εἶχαν τώρα πάει
κι' ἄλλα τοπομαχικά,
παρὰ νὰ χαθῆ κι' αὐτὸ
τὸ σκυλὶ τὸ ζῆλυτὸ.

Κι' ἡ γιωγιὰ μας ἡ Βιτώρια μὲ τὰ κάτασμα μαλλιᾶ,
πού πεθαίνει γιὰ σκυλιὰ,
κι' ἔλαμ' ἔδεισαν και σκυλῶν
περιέργων και ποικίλων,
σάν ἀκούση και γιὰ τοῦτο τὸ σκυλάκι τὸ τρανὸ
'Αγγλιστὸ θὰ 'πῆ κι' ἔκεινη : «τὸ καυμένο τὸ Ζανὸ,
πού τὸ πῆσαν ζωντανὸ»
κι' ἴσως 'ὅτ'ὸν Σκληθευριακὸν θυμωμένῃ παραγγίλη
μὲ μεγάλη πανταχούσα τοῦ Σουλτάνου !' ἀποστείλῃ,
κι' αὐθωρεῖ νὰ τὸν προτᾶξῃ, πρὶν εἰρήνη νὰ τελειώσῃ,
τὸ Ζανὸ τὸ σκληθευμένο δίχως λύτρα νὰ λυτρώσῃ.

Π. — Κι' ἔγω, καυρῆν Φασουλή,
κλαίω τὸ ὄλογο τὸ σκυλὶ.
Κι' ἔκεινο μάς ὑπέσχετο πῶς ἀλλήθως θὰ ὁράσῃ
κι' εἶχε κι' αὐτὸ γιὰ πόλεμο σενταῖδες και μεράκια,

κ' ἐπιτήδεις τὸ πῆρην μίς 'στῆς φωτίας τὴν βροσί
 ἤν' ἀ τραβήξῃ τὸν Ἐτίμ' ἀπ' τὰ καλυμβράκια.

Φ.—Κι' ἐγὼ θαρρῶ 'στοῦ Βούγκιχαμ πῶς εἶμαι τὸ Παλάτι
 καὶ λέω τῆς μαμμίτισας μας γίλιαι φοραῖς σπολλάτη.
 Πρυγύρω μου Πατρίκιος καὶ Λάρδοι δικλωμάταις,
 ῥιδαῖς πάνε κι' ἔρχονται μὲ κυμαὰ γεμάταις,
 καὶ κάτι παραγιμιστὰ κι' ἄλλοζιώτικα μυδράλια,
 πὺ μόνο μὲ τὴν μυρωδιὰ μεῦ πέρτουνε τὰ σάλια.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ μὲ οἱ πιτῶ
 καὶ τὴν μάμμη χαιρατῶ.
 Χαῖρε μάμμη, χαιρε νόνα,
 πὺ νὰ βασιλεύης χρόνους
 μίς 'στὴν φίλην Ἀλιθίονα,
 καὶ σωρὸ νὰ ὄῃς ἰγγόνους.

Τρῶτ' Ἐγγλίχοι, φίλοι πρώτοι,
 τρῶγες, Κούρζων ποθητὴ,
 μοναχὰ 'στὸ φαγοπότι
 δὲν ὑποχωρῶ ποτὶ.

Νάναι τὸ συγγενολόγι κι' ἡ μαμμίτσα μας καλὰ
 κι' οἱ Ρωμιοὶ τὰ νῦτα στρέφουν 'στὸν Ἐτίμ' τὸν Τουρκαλὰ.

Νά! κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
 νὰ κι' οἱ Λάρδοι τῆς Ἀγγλίας,
 πὺ 'κοπήκανε γιὰ 'μας,
 καὶ 'στὸ στόμα μας θὰ πίσῃ
 σὰν μελάτος λουκουμάς
 τῆς εἰρήνης τὸ πεισέσι.

Φ.—Περικίττο κακομοῖρη, μὴν ἀκούς τὴν κουκουδάγια,
 κι' ἂν ὁ Τούρκος προχωρήσῃ κι' ἀπ' ἔμπροσ κι' ἀπὸ τὰ πλάγια,
 μὴ εἰ μίλι', μὴ φοβάσαι, καὶ δὲν θέλθῃ 'στὴν Ἀθήνα,
 κι' ἂν ἐσῶθῃ καθὲ πάπια, κι' ἂν ἐσῶθῃ καθὲ χήνα,
 πῶσον μᾶλλον τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ σώσουν οἱ τρανοί,
 πὺ κονταῖε πάπια χήνα μαδῶμένη νὰ γενῆ;

Περικίττο θεοτοῦμη, τὰ δεινὰ τοῦ γένους ἀστα,
 καὶ τραγοῦδα τὸ γιαροῦμη
 κι' ἔλα τὰ ποτήρια σπῆστα.

Περὶ ὄξῃς κι' εὐτυχίας μὴ κανεῖς ἀμφιβαλίτω
 μίς 'στὸ κράτος τῆς ρεμούλας καὶ τοῦ τόσου ρεμπιλιού,
 κι' ἂς ἀνοιξῇ τέλος πάντων κι' ἡ καρδιά μας, Περικίττο,
 πῶγει γίνεται τώρα τώρα σὰν καρδιά τὸ μαρουλιού.

Π.— Ἄλλοι λένε πῶς θὰ μείνῃ
 κι' ἄλλοι πῶς ἀναχωρεῖ,
 καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ
 κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ.

Κι' ἐγὼ στίκω κεχηνὸς
 οἱ αὐτὸ τὸ γεγονός,
 τὴν δὲ γνώμην καθινὸς
 ὡς συμφέρουσεν τὴν κρίνω,
 'στὴν ὑγείᾳ τῆς νόνας πίνω,
 καὶ μουντζῶν τὴν Τουρκιὰ,
 κι' ἔλα δέξου μιὰ σβερκιὰ.

Κι' ὁ Φαδουλιῆς περιπολῶν 'στὸ μέρος τῶν Θερμοπυλῶν.

Φ.— Σκιὰ τοῦ Σπαρτιάτη Λεωνίδα,
 ὅπου ποτὶ τὸ φάσμα σου δὲν εἶδα,
 ἰπάκουσον κι' ἔμου τοῦ πατριώτου
 κι' εὐδόκησε νὰ λειψ' ἡ συμφορά,
 κι' ἀνακουχῆν νὰ κάμωμαι ὡς ὅτου
 τελειώσῃ τῆς εἰρήνης ἡ χαρὰ.

Μὴ θέλης, Λεωνίδα, κι' εἰδῶ πέρα,
 πὺ κόσμος ἰδοξασθῇ μιὰν ἡμέρα,
 τὸ Τούρκικο τὸ φέσι νὰ φανῇ,
 λυπήσου τῆς φευγάλιας καὶ τὰ χάλια μας,
 εὐδόκησε μπουνατάς νὰ γενῆ
 πρὶν χάσωμε ταυὰ καὶ τὰ πασχάλια μας.

Πηλοσίαις κι' ἔλθῃ νὰ μοῦ μιλήσῃ,
 καὶ πρὸς Διὸς ποτὶ σου μὴ θελήσῃ,
 Ἰσκιε τοῦ Βασιλεῆ τοῦ θαυμαστοῦ,
 νὰ ὄῃς κι' εἰδῶ τρεχάλιας καὶ πτόματα,
 κι' ἂν εἴγας βασιλεύσει πρὸ Χριστοῦ
 ἀρχίσῃς σὰν κι' ἔμας σταυροκοπήματα.

Πηλοσίαις, σκιὰ τοῦ Σπαρτιάτη,
 κι' ἔμὲ τὸν πολεμάρχο τὸν σακάτη,
 βοήθησε νὰ μὴν ὑποχωρήσω
 σὰν γέννημα τῆς χώρας τῆς κλεινῆς,
 εὐδόκησε κι' ἐγὼ νὰ πολεμήσω
 ὑπὸ σκιὰν ὀμπρίλλας θερνίς.

Ἰὲ μὰ πῶς ἔμπροσ σου γόνυ κλίνω
 κι' ἀκουσε τὰ πολλὰ μῶν παρακάλια,
 κι' ἔπνευσε μὲ τούτο θαμπρίλινο
 νὰ σπᾶσω δὸς Νικέμηδων κεράλια,
 χωρὶς νὰ τσακισθῇ τὸ παρασῶλι
 καὶ δίχως νὰ τὸ θίξῃ Τούρκου βόλι.

Ἦλθα νὰ πολεμήσω τοὺς τυράννους
 κι' ἀφῆκα τὰς κλεινὰς ἰσπερφόους,
 πὺ πανηγύρι γίνεται μεγάλο
 γι' αὐτὸν τὸν λαβωμένο καὶ τὸν ἔλλο,
 καὶ θηλυκὰ προστρέγουν ντιλικάτα
 μ' αἰσθητά φιλάνθρωπα γεμάτα.

Κι' ἂν ἔδειξαν τοῦ κράτους τὰ Ταμεία,
 μὰ γέμισαν πολλὰ Νοσοκομεία,
 κι' ἀκούς μὲ πηλωμένων βογγητὰ
 κηλιόματα, ψι ψι καὶ χωρατὰ,
 καὶ βλῆτικες γιλασταῖς φιλανθρωπικίαι,
 πὺ βοηθῶν πολὺ τῆς θεραπείαις.

Τῆς Ἀθηνᾶς ἡ πάγκαλος ἡ πόλις,
 τὸ σῆμωμα τῆς οἰκουμένης ὅλης,
 ἀκόμη δὲν ἔπηρε μυρωδιὰ
 πῶς τόσαις ποτιστικίαις γολαῖς,
 πῶς ἔπσαν μονάκριβα παιδιὰ
 καὶ μάναις 'μαυροφόρσαν πολλαῖς.

Γιὰ τὴν ντροπὴν τὴν τόση δὲν τὴν νοιάζει,
 γιὰφ. σεισοπυγίει, διακακοδέζει,